

graag inlopen: private *sérieux* en publieke nonchalance.

Het is daarom geen wonder dat uitgerekend pornoproducent Dennis Black Magic het *Porn Ar(t)ound the World*-festival met succes aanklaagde. Hij beschermde daarbij niet zijn broodwinning zelf: die valt niet te beconcurreren door een artistiek omkaderde en dus onmogelijk privaat te consumeren opvoering van het lichaam. Wat hij wél beschermde was het fundament van zijn broodwinning: onze geharnaste houding tegenover de seksualiteit. Daarom kon hij in het VTM-praatprogramma *Recht op Antwoord* moeiteloos verschijnen naast geshoekteerde vertegenwoordigers van de goegemeente om het festival aan te klagen. De publieke frivoliteit van Annie Sprinkle, Yoshie Suzuki of Zoot en Genant dreigden onze private ernst aan te knagen. De kwetsbare intimiteit is een getande val geworden. Klap! Dicht! Pijnpunt. Naaldhak.

Heiliging

Annie Sprinkle strijdt voor het seksuele leven van het volk doorheen haar eigen vulva. Ze houdt niet op te herinneren aan de weerstandsverhogende, relaxerende, pijnstillende, antidepressieve en migraineverlichtende werking van seks. De *Sluts and Goddesses Workshop* werd opgezet om vrouwen toe te laten verschillende seksuele maskers op te zetten. Ze konden zichzelf bekijken in de spiegel van een glamoureuze pin-upfoto. Tegenover het principiële en steriele feministische argument dat porno- en glamour-fotografie de vrouw objectiveert, stelt Annie Sprinkle een pervertering van die fotografie zelf. Haar “transformatiesalon” speelt met de objectificatie om het subject ademruimte te geven, in plaats van luikeels zijn rechten op te eisen. ‘*Maybe there’s a little porn star in you. Maybe not. But I can tell you from a whole lot of experience that there’s a lot of*

you in every porn star.’³ Op analoge wijze werken haar voorstellingen cathartisch. In de scène ‘100 BLOW JOBS’ van *Post-Porn Modernist* zuigt ze eerst sereen, dan steeds hectischer een tafel vol dildo’s af onder de begeleiding van vernederende mannenopmerkingen op de soundtrack. Ze beschouwt het voor zichzelf als een ‘*performance therapy*’. Het publiek wordt in haar voorstellingen gedwongen de kooftsrillingen van de schroom, schaamte en afschuw door te maken. Alleen die bereiden onze zenuwen passend voor op haar uitnodiging tot het uitlachen van onze preutsheid. Veel verder nog, het uitlachen van onze diepste seksueel-gewelddadige angsten en zo onze houding tegenover de seksualiteit zelf. ‘*Let there be pleasure on earth and let it begin with me.*’

De uitvergroting van haar seksuele zelf is bij Annie Sprinkle allesbehalve obscene. Haar vagina mag dan immanent aanwezig zijn in alles wat ze doet, Annie Sprinkle laat zich nooit herleiden tot louter vagina. Door haar overduidelijk eerlijke lichamelijke is in de Sprinkle-ervaring alles onlosmakelijk met elkaar verbonden. Haar vagina is nooit los te zien van haar stem, haar borsten, haar vingers, haar mond, haar lichaam, haar taal, haar drang om te ervaren en haar gedrevenheid om de wereld eindelijk eens seksueel op te voeden. Rondom die holte daar beneden zit niet alleen lichaam, maar ook een hele wereld. Binnen die wereld is het eigen lichaam een zeer specifieke plek. Vanuit die plek speelt Annie Sprinkle, net als Carolee Schneemann, haar lichaam uit in al zijn seksuele, raciale en andere bijzonderheden. Haar lichaam representeert niet langer een ‘ultiem’ vrouwenlichaam maar is enkel te begrijpen vanuit de verschillen of gelijkenissen met andere lichamen. Ze wijst op haar lichaam. Gooi traktaat, pamflet,

programmaboekje weg. Bekijk mij, voel.

Annie Sprinkle is begonnen met het verkopen van haar lichaam. Ze ontblootte het als prostituee, pin-upmodel en strip-teaseuse. In haar performances laat ze die bloetheid los in een spiegel-paleis. Ze spettert over ons heen. Als alle kleren afgelegd zijn, alle vunzigheden uitgesproken, alle remmingen ontwapend door haar glimlach, wordt het lichaam terug heilig. Onthutst en geprikkeld door haar demystificaties en gore toeren staat ons hele lichaam open. Twee harnassen heeft ze doorboord. Ze brak doorheen de oppermachtige duisternis waarin de toeschouwer zo graag van zijn onzichtbaarheid geniet. Dan kraakte ze het private seksuele harnas van schroom. Zo is ze in staat eerst de intieme relatie tussen publiek en performer terug heilig te maken, en vervolgens seks. Alleen is deze heiligheid niet langer gefundeerd op taboes, maar op extase, zalving en een niet langer te onderdrukken zin om met je eigen lichaam aan de slag te gaan. Om te voelen en nu en dan ergens een naaldhak in te drukken. ●

Thomas Crombez
Jozefien Daelemans
Bruno Herzeele

- 1 Extract uit Annie Sprinkles performance *Post-Porn Modernist*. Volledig script plus varianten op: www.bobsart.org/sprinkle/script.html.
- 2 Annie Sprinkle, *Post-Porn Modernist. My 25 Years as a Multimedia Whore*, San Francisco, California: Cleis Press, 1998² (Amsterdam: TORCH Gallery, 1991¹), p. 121.
- 3 Interview met Annie Sprinkle in *Voices from the Edge*, ed. by David Jay Brown with Rebecca McClen Novick, Berkeley, California: Crossing Press, 1995. Ook beschikbaar op www.levity.com/mavericks/frames12.htm.